

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 292. szám

2017. július-augusztus

**„Bízzatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteket,
Isten a mi oltalmunk!” (Zsolt 62,9)**

Nyáridő

Tombol a nyár. Próbáljuk túlélni a forróságot. Hűsítjük magunkat légkondival, árnyékban, hegyekben, vízparton, nyaraláson, hogy elviselhetőbbé tegyük a nehezen bírható és megterhelő hőséget. A nyár lassan eltelik, de remélem, hogy a testvérek is kihasználják az időt a pihenésre, feltöltődésre, kikapcsolódásra, hiszen a nyár a megpihenés, újragondolás és az élmények ideje. Találkozhatunk rég nem látott barátokkal, rokonokkal, időt tölthetünk a természetben, csodálhatjuk Isten országát itt e Földön, és tölthetünk lélekemelő napokat csendességben Istennel és a közösséggel. Erről a csendességről olvashatunk egy kis beszámolót, melyet a június végi gyülekezeti csendesnapokon éltek át testvéreink (a július végi csendesnapokról majd a következő lapszámban olvashatunk). Nem csak testünknek van szüksége pihenésre, megnyugvásra az év közbeni hajtás során, hanem lelkünknek is kapcsolódásra, újrapcsolódásra, elengedésre, új utakra, a Lélek kiáradására, több erőre, békére, szeretetre, reményre. Túrmezei Erzsébetet idézve, csak engedjük, hogy szeressen az Isten, és ennek meglesz a gyümölcse életünkben.

Szeretettel:

Simon Lídia

Ha nem teszek semmit sem...

Most nem sietek,
most nem rohanok,
most nem tervezek,
most nem akarok,
most nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

Most megnyugszom,
most elpihenek
békén, szabadon,
mint gyenge gyermek,
és nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

S míg ölet a fény,
és ölel a csend,
és árad belém,
és újjáteremt,
míg nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten,

új gyümölcs terem,
másoknak terem,
érik csendesen
erő, győzelem...
ha nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

Túrmezei Erzsébet

Három nap a „Paradicsomban”

Elhagyni a város zaját. Elsuhanó érett búzamezők. Elcsendesedés, távol a mindennapi feladatoktól, megérkezés a kegyelem világába. Az emberi életszakaszok megismerése Jézus Krisztus példáján keresztül az évszakok fényében, végül eljutni az örök élet gondolatához.

Csak néhány pillanatkép a júniusi családi csendes napokból. Az itt szerzett felismerések maradandó élményt jelentenek mindkettőnknek.

Piroska: Voltak olyan gondolatok, amelyek kitisztultak, más dolgok új tartalommal gazdagodtak, mint például a hetedik nap tisztelete. Elgondolkodtam azon, hogy mennyire csak megszokás elmenni vasárnaponként az imaházba, vagy megvan bennem az igazi vágy megérkezni Isten jelenlétébe, megérteni, megtapasztalni, hogy ott a Mindenhatóval lehet találkozásunk.

István: Rájönni, hogy Isten kegyelmében élni jobb, mint az általam gondolt, vélt igazságban járni. A világ soha sem volt, és nem is lesz igazságos. A valódi igazság Istennél van, és Jézusban testesült meg. Továbbmenve, nem beleesni a „szent teljesítmény kényszerbe” (vagyis idővel egyre szentebbé kell válnom, mert ha nem...), és nem is beleesni abba a „képmutató hívő életbe”, amikor magamat csapom be (az idő előrehaladtával olyan bűnöket követek el, amikről azt gondolom, hogy már ilyenkor nem lenne ildomos, és ezért már megbocsáthatatlan, de hinni azt, hogy Istennél mégis van rá bocsánat), mindezt felfogni és elfogadni. Hiszem, hogy a kegyelem egyre nő a hívő életem hosszával, természetesen Istennel járva az utamat. De ez nem jelenti azt, hogy nyugodtan bűnözhetek. Nem. Nem. Ellenkezőleg, sokkal jobban fáj az elkövetett bűn a kegyelem szemüvegén keresztül nézve, mert ezt olyan valaki ellen követtem el, aki megteremtett engem, és csakis a javamat akarja. Átélni a valódi kegyelmet,

az az igazán felszabadító érzés, megtapasztalás. Az ember felszabadul az önostorozás lelket ölő, nyomasztó gyakorlatából. „Elég neked az én kegyelem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” (2Kor 12,9)

Piroska: Vágytam arra, hogy kilépjek a munkahelyi nyomás alól, és jó érzés volt kiszakadni a megszokott környezetből. Hazatérés után gyorsan vissza kellett térni a mindennapokba, és továbbra is meg kell küzdeni az időhiány problémájával. De az ilyen típusú megállókra mindenképpen szüksége van az ember lelkének.

István: Fent voltam a hegyen immáron kétszer is, és onnan lejönni, visszatérni ebbe a világba csöppet se boldogító, és nem is könnyű. Az átlényegült lelket visszaszoktatni a jelenbe, a napi pörgős, önmagából kifordult gonosz világba, nem könnyű. De jönni kell, mert a rám szabott utat járni kell és betölteni („Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” Jn 17,15). Egész életemet nézve igazából most van a legnagyobb szükségem erre az ígére és a megtartásra. Mostani életemet látva hiszek abban, hogy törötten, kicsorbultan is Istené vagyok, aki segít újra talpra állni. Ezért is volt vágyódásom elvonulni a „Paradicsomba”.

Szabóék (Piroska és István)

Ui.: Ezúton szeretnénk megragadni az alkalmat arra, hogy megköszönjük mindenkinek az értünk mondott közbenjáró imádságokat.

A nagy gondolatok mindig a szív leírhatatlan csendjében és benső békéjében születnek meg, hogy aztán szavakká szilárdulva – elkezdjék szolgáló útjukat.

Simon András

Imádkozzunk hitben és szolgálatban egységes családekért

“De ha nem tetszik nektek, hogy az URat szolgáljátok, válasszátok ki még ma, hogy kit akartok szolgálni: akár azokat az isteneket, akiket tyáitok szolgáltak a folyamon túl, akár az emóriak isteneit, akiknek a földjén laktok. De én és az én házam népe az URat szolgáljuk!” (Józs 24,15)

Anthony O’Hear, neves kortárs brit filozófus híresen azt mondta, hogy haboznunk kellene, hogy megkérdőjelezzünk bizonyos tradicionális értékeket. Ahogy a filozófus burkoltan megjelölte, hogy milyen érvrendszerrel szemben fogalmaz meg álláspontot, nagyon hasonló a köznapis beszéd egyik közhelyes panasz formulája is: a mai világban... majd folytathatjuk bármivel, amit mindenképpen a világ romlásának tulajdonítunk.

Leszámítva a nagyon kellemetlen, versengő személyiségű embereket, mindenki családban él vagy szeretne élni. Ezzel egyidejűleg keresztény berkekben rettegés terjeng a család intézményével kapcsolatban. A szülők féltik a következő generációt, hogy a világ szörnyen deformált, beteg változatait alkalmazzák majd a saját életükre. Megfogalmazva szerencsére jóval mérsékeltebb rémképek vannak, hiszen szégyellnének a szülők akkora bizalmatlanságot kifejezni a gyerekeik felé, hogy azok a leglátványosabb szentségtöréseket fogják végrehajtani, de azért gyakori az a bizonyosság, hogy a mai világ torz mivolta nem engedi a következő generációnak, hogy az eddigi emberek tiszta és tiszteletreméltó modelljeit kövessék. Ezek után pedig nehéz azzal foglalkozni, hogy hitben és szolgálatban legyen egységes a család, hiszen a mai fiatalok gyalázatosan gondolkodnak a családról – szól az általánosítás.

Nem ritka, hogy helyes a felismerés, miszerint egészségtelen egy-egy család. Bizony az imaházba járás nem garancia arra,

hogy biztosítjuk szeretteink lelki üdvét. Emellé téve milyen jó látni, hogy sok olyan család van köreinkben, amely minden napjaiban megvalósítja a hitben és szolgálatban való egységet.

De ahol nem hálát adunk azért, hogy a családuk Isten előtt igazan állhat meg, hanem félelemmel imádkozunk családtagjainkért, önvizsgálatot kell tartanunk. Hiszen egész másért imádkozunk, mint mikor azt kérjük Istentől, hogy gyógyítsa meg betegeinket, vagy adjon erőt tovább viselni egy feladat terhét. A Bibliának a család nem fő témája, ugyanakkor tanításokat tartalmaz vele kapcsolatban; nem arra biztat, hogy Istentől várjuk, hogy összetartsen minket. A probléma gyakran kezdődik ott, hogy a saját képünkre formáljuk az igét. Jogcímként használjuk arra, hogy engedelmességet, tiszteletet várjunk el gyermekeinktől, hogy odaadásra tarthassunk igényt házastársunktól, és így tovább.

De állítsuk ezzel párhuzamba csak az előbbi igeverset: Józsue ugyan a saját családja nevében beszél, de azt tartja helyes útnak, ha a saját felmenőinek hagyományait megtagadja. Jézus is arról beszélt, hogy az utolsó időkben a családtagok szembe kerülhetnek egymással, ha az egyik hisz, a másik pedig nem. Ezért is olyan fontos, hogy a család hitbeli egységéért imádkozzunk. Ez a szűk rokoni egység ugyanis csak a kárhozat előszobája hit nélkül. A Biblia nem a család önmagában álló értéke miatt tanít a magáról a családról, hanem hogy az az üdvösség segédeszköze lehessen. A frissen feltámadt Krisztus Tamásnak arról beszélt, hogy milyen jó azoknak, akik hisznek anélkül, hogy látnának és rengeteg keresztény családban figyelhetjük meg, hogy a gyerekek hitben nőnek fel és anélkül, hogy Istennek a világból kellene őket kimentenie, biztonságban lehetnek egész életükben.

Visszatérve a korábban elhangzottakhoz: könnyen meglehet, hogy tényleg nincs meg a kívánt egység a családukban vagy

ismerőseink családjában. A gond leginkább ott van, hogy legtöbbször kétségbeejtően hatástalannak bizonyulnak a próbálkozásaink, hogy jó irányba tereljük a dolgokat.

Először is be kell látnunk, hogy a legmélyebb, legszélsőségesebb félelmeink messze a kapuinkon kívül vannak. Ahogy a mai világot okoljuk széthúzásért a családjainkban, fantomokat rajzolunk magunknak ellenségnek, majd ezekre pazaroljuk energiánkat. Amikor körül-nézünk és elhisszük a hangos, hisztérikus tanítóknak, hogy ma már a család intézményét kezdik elvetni az emberek, akkor egy kifejezetten értelmiségi problémát tágitunk csak ki. Lehet, hogy most úgy érzik a jogászok, társadalomtudósok, bölcészek, művészek, hogy remek, ezzel nincsenek beljebb, de azt is beláthatjuk, hogy az értelmiségnek is csak egy kicsi, de hangos csoportja küzd ezzel a problémával. Ugyan felmérést nem végeztem, de tudomásom szerint nincs olyan a gyülekezetünkben, aki posztmodern, dekonstruktivista nézeteket próbál a családjára alkalmazni. Nagyrésztünk legfeljebb csak hallott erről, vagy külföldi útjain látott olyan embert, aki hitt az ilyesmiben. Nem ott kell tehát harcolnunk, hogy megvédjük a család mint fogalom létezését. Valójában inkább a keserűség és az ellenségesség azok, amik mérgezik a kapcsolatainkat.

A családunkért vívott harcban sokszor legvitézebbnek hitt tetteink a legnagyobb kudarcaink. Ezért is fontos, hogy Isten segítségét kérjük, hiszen magunkban már csak a természetünk miatt is előre tudható, hogy vesztesként jönnénk ki a nap végén a kihívásainkból. Igyekszünk szeretteinket a jó úton segíteni, próbáljuk a családi egységet gondozni, létrehozni. Közben pedig, mint elefánt a porcelánboltban, ügyetlenül törünk-zúzunk.

Ha széthúzást találunk a családban az egység helyett, az megszámlálhatatlan különböző okból fakadhat, és akár minden felsorolható forrásból egyszerre is. Nem lehet az asztalra csapni és egységet

parancsolni. Nem ülhetünk fel a kényelmes magyarázatok vonatára. Ha frusztráltak vagyunk a saját sikertelenségünk miatt a család egységében, nem tárhatjuk szét a kezünket, hogy mi ilyenek vagyunk és ilyenek is maradunk már. Micsoda gonoszság is lenne a szeretteinkre dobni a felelősséget, azzal magyarázva, hogy, képletesen értve, minket idáig vittek a lábaink, innentől nekik kell a karjaikban hordozni...

Sokszor látni a széthúzó családoknál, hogy a probléma léte elismert tény, de nem jutnak ennél sokkal messzebb a családtagok. Felszínes elképzeléseink vannak, és miért ne bíznánk a saját józan eszünkben – megy a gondolkodás... Megvan, hogy kit és miért hibáztatunk. Ha nagyon nagyvonalúak akarunk lenni, vagy alapvetően szeretünk önsajnálásban fürdőzve enyhíteni a lelkiismeretünkön, akkor hajlamosak vagyunk akár magunkat is hibáztatni. Ezek viszont nem oldják meg a gondokat, könnyen lehetnek életünk végén megoldatlan családi konfliktusaink, hitetlen szeretteink. Ki ne szeretne egy egységes, hívő és szolgáló család tagja lenni? Ki ne szeretné a családtagjait? Ha Isten elé megyünk alázattal, el kell fogadnunk, hogy munka várhat ránk. Meglehet, hogy a Biblia tanítását sem értettük meg; meglehet, hogy Isten alapvető változást vár el; ha szeretteink nem járnak a hit útján, tudnunk kell kitartani az értük való imádságban és türelmesen megállni szeretetben.

Imádkozzunk azért, hogy Isten segítsen változni azoknak, akik széthúzást okoznak családjaikban; segítsen hitre térni azoknak, akik családtagjaik szívét összetörve tékozló fiúkként élnek a világban; segítsen kitartani azoknak, akik szeretteik hitre térésére várnak. Végül pedig adjunk hálát a sok családért gyülekezetünkben és más gyülekezetekben, ahol mindennapi valóság lehet a hitben és szolgálatban való egység.

Katona Bernát

(Elhangzott egy júniusi imaórán.)

Békesség!

Szeretettel köszöntöm a Testvéreket a távolból. Az alábbiakban röviden szeretnék beszámolni arról, hogy hol vagyok és mivel foglalkozom. Mivel személyesen ritkán van lehetőségem visszalátogatni a gyülekezetbe, ezért az újságon keresztül küldöm a köszöntésemet. Fogadják szeretettel.

Németország Bielefeld nevű városában szolgálok egy kórházban az aneszteziológiai osztályon. A szakterületet szívesen tanulom, a kórházban pedig lehetőség van minden részterületre bepillantani. A munka világa természetesen sok kihívás elé állít, de a kollégáktól rendszeresen kapok segítséget. Külön öröm volt, mikor megtudtam, hogy egy-két hívó ápoló is van az osztályunkon. Nekik is sokat köszönhetek az első hetek időszakában nyújtott segítségükért.

Az életemben most érkezett el az idő, hogy elköltözzek otthonról, saját háztartást vezessek és több felelősséget vállaljak magamért. Teltek el úgy napok, talán hetek, mikor nem jutottam igei táplálékhoz. A téli hónapokban minden vasárnap más-más gyülekezetet kerestem fel, hogy megismerjem a közösségeket. Ez viszont a stabil ismeretségek hiányával is együtt járt, hiszen még nem köteleztem el magamat. Sokszor találtam magam olyan helyzetekben, amikor nem tudtam keresztyén irodalommal foglalkozni vagy prédikációkat meghallgatni, és őszintén aggódtam a hitéletemért. Volt, hogy a nap végén egy félmondatos imádság után elaludtam. Pedig épp ebben a helyzetben mekkora szükségem volt az Istenre. Azt kívánom a fiataloknak, hogy amíg a tanulás mellett tudnak keresztyén könyveket olvasni, olvassanak. Ragadjuk meg az időt, amikor aktívan tudjuk tanulmányozni a Szentírást, és dolgozzunk valamennyien azon, hogy előrébb jussunk a hitben.

Isten kegyelméből azóta rendszeresen látogatok egy nemzetközi baptista gyülekezetet, ahol van lehetőségem a testvérek építésére lenni. Ismerősök és

barátok gondoskodnak arról, hogy az Úr Igéjét és egyéb könyveket német nyelven is megismerjek. Valamint még ritkán, de nyílik alkalmam imaközösségben lenni testvérekkel, amit nagyon fontosnak tartok.

Kívánom a gyülekezet számára, hogy épüljenek az Isten Lelke által, és bízom benne, hogy eljön az idő, amikor még személyesen is viszontláthatjuk egymást.

Szeretettel: Széll László

Elöljárószó

Cantata vasárnap

Ez évben a húsvét utáni negyedik vasárnapot – a nagy-egyházi gyakorlatot követve – Cantata vasárnap címszó alatt tartottuk. Mindezidáig nem tudtam, hogy létezik ilyen gyakorlat. Egy vasárnap az év vasárnapjai között, ahol az éneklés van a középpontban. Szeretek énekelni, és szeretem Isten dicsőítését, nem csak szóban és imában, hanem éneklés formájában is. A gyülekezeti énekek szövegei és dallamai mindig felkészítik lelkemet arra, hogy megérkezzek Isten jelenlétébe.

Gyülekezetünkben ezen a vasárnapon délelőtt és délután a bibliai példák és zenei események kapcsán erről szólt a tanítás. Jó erről hallani a szószékről, mert az ige alapján a bibliai történetek, vagy emberek különböző időkben és helyzetekben elénekelt dicséretei, hitvallásai állnak példaképp előttünk. Hálás vagyok Istennek, hogy olyan közösségben élhetek, ahol az éneklés az alkalmaink szerves része, hisz már gyermekkortól énekeltejük a gyermekeket, buzdítjuk a fiatalokat az éneklésre, és igyekszünk együtt énekelni velük.

Isten nagyon sok embert megáldott talentummal ezen a területen, nagyon nagy művészeket, akik hatalmas isteni adottsággal komponáltak örök érvényű műveket. Ilyenek voltak a teljesség igénye nélkül Händel, Bach, Beethoven, Liszt, Kodály, akiknek műveit ma is örömmel

énekeljük, hallgatjuk. Mellettük azonban azok neve is előkerül, akik bár testükben súlyos betegségek következményeivel éltek, mert nem rendelkeztek minden érzékszervükkel, mégis csodálatos énekeket írtak – itt pl. Crosby Fannyra gondolok.

Olyan jó átgondolni, mi minden történt velem személyesen egy-egy ének kapcsán. Talán egy ének szövege, dallama, annak atmoszférája érinti meg a lelkemet. Amikor Isten Lelke megérint, akkor elindul bennem valami, talán sírni van kedvem (ez nálam sokszor előfordul), vagy öröm tölt el, vagy éppen megnyugszom. A megtanult, hallott énekek akkor is zsongnak a szívemben, elmémben, amikor éppen imádkozni nem tudok.

Ezen a vasárnap délutánon 4 óra körül kaptam egy telefonüzenetet: Péter Gábor testvérem – mondhatni barátom – hazaköltözött az Úrhoz. Nagyon felnéztem Rá, tiszteltem, szerettem mindazért, amit tett családjában, a gyülekezetben és mindazok közt, akik segíteni hívták, igénybe véve hozzáértését építés területen. Hálával gondoltam Rá, és tudom, hogy nem csak én, hanem több generáció, akikkel együtt dolgozott az építkezéseik során. Milyen természetes, hogy ezen a Cantata vasárnapon úgy távozott el szeretteitől családi körben, hogy Katalin leánya énekeket keresett a YouTube-on, és azokat hallgatva költözött az ő Urához.

Ezek után az események után különös volt hallgatni a délutáni prédikációt: Pál és Silás a börtönben, bilincsben, összeverten, éjfél tájban dicsőítő énekeket énekelnek... és mi történt? Isten hallja gyermekeinek dicsőítését, és cselekszik. Ma sem történik ez másként!

Adjunk hálát Istennek ezért az ajándékáért, karizmájáért! Ne legyen néma az ajkunk, hanem használjuk ki ezt a csodálatos lehetőséget: énekeljünk közösségben, egyénileg, lelkünkben, mert **méltó Isten a dicsőítésre.**

Laczkovszki János

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntöm a Testvéreket. Hosszú és kalandokkal teli nyár közepén tartunk, és ebben a rovatban az ifjúsági nyaralással kapcsolatban szeretnénk megosztani néhány emléket.

Ifjúságunk életében az ifjúsági nyaralás minden évben a nyár kitüntetett eseménye. Ebben az évben 5 napot töltöttünk el Isten kegyelméből Kácson (július 12-16). Kács Észak-Magyarországon, a Bükkben található, egy csendes, nyugodt hely, ahol távol lehettünk a világ zajától. A község gyönyörű dombok között fekszik, és kb. 500 fő él itt.

Idén 32 fő vett részt a közös táborozáson, közöttük 4 kisgyermek. A 7 autó alig fért el a szálláshoz tartozó parkolóban. Ez a létszám azonban nem csak a pesterzsébeti fiataloknak köszönhető, hiszen ebben az évben is velünk tartottak néhányan a dömsödi fiatalok közül, és lelkipásztoruk, Szappanos Tibor is elkísérte őket. A szállásunk a helyi katolikus templom mellett állt, egy domb tetején, szép kilátással, nagy közösségi teremmel és hatalmas kerttel.

És hogy mi mindennel töltöttük ezt a pár napot? Kihasználva a környék nyújtotta lehetőségeket, az első nap Lillafüredre látogattunk, ahol megtekintettük a Szent-István barlangot, libegőztünk, és tettünk egy kis túrát az Oxigén-tanösvényen. Másnap az egri strandon töltöttük a napot, ahol fürdéssel és sok-sok sportolással ütöttük el az időt. Ezekon kívül még számos programunk volt, többek között rendeztünk egy méta-bajnokságot, csapatversenyt tartottunk a városban, szalonnát sütöttünk, és minden nap hajnalig társasoztunk. A vasárnap délelőttöt pedig a hatvani gyülekezetben töltöttük, ahol énekekkel és bizonyágtételekkel szolgáltunk.

A legnagyobb hangsúlyt azonban – a sok-sok szórakoztató program mellett – az Istennel töltött idő kapta. Napközben tartottunk egyéni csendességet, amikor mindenki keresett egy helyet a szállás

területén, ahol „egyedül” lehetett Istennel. Kiscsoportos beszélgetéseken megosztottuk egymással gondolatainkat, esténként pedig a dicsőítő csapat vezetésével együtt énekeltünk, és tanításokat hallgattunk.

A hét témája: a VILÁG volt. Ifj. Bazsinka József így fogalmazta meg a hét néhány kérdését: Hogy tekintünk a látható világra? Mit gondolunk róla? Hogyan élünk benne? Hogyan és mennyire rendezkedünk be a világban? Mennyire tekintjük otthonunknak ezt a világot?

A másik oldalra tekintve pedig: látjuk-e, érzékeljük-e, számolunk-e azzal a világgal, amiről Jézus az Isten országaként beszél? Hogyan tekintünk erre a láthatatlan világra? Otthon vagyunk-e abban? Van-e átfedés? Hol vannak a határok? És vajon hogy látja a világot – és benne minket – Isten? Ezekre és hasonló kérdésekre kerestük a választ az előadások és a kiscsoportos beszélgetések során. Az előadók: Katona Béla lelkipásztor, Szappanos Tibor, ifj. Bazsinka József és Katona Bernát.

Rengeteg élménnyel gazdagodtunk, és ezeket itt egy cikkben bármennyire is szeretném, nem tudom átadni a Testvéreknek. Éppen ezért a következő lapban az ifi tagok beszámolóit is olvashatók lesznek. Ezen kívül az őszy folyamán tartunk egy képes beszámolót a nyaralásról, amikor megmutathatjuk a Testvéreknek egy kis szeletét annak a jókedvnek, vidámságnak, Istenhez tartozás örömeinek, amit átéltünk ez alatt a pár nap alatt.

Koszorus-Lovász Debóra

Apropó - 5 kérdéssel generációról generációra

Fogadják a testvérek szeretettel a nyári „Apropó” rovatunkat, hogy ezáltal is jobban megismerjük egymást, egy-egy beszélgetés írásos változatán keresztül. A rovat eredeti terve szerint generációról generációra haladunk. Ennek jegyében gyülekezetünk egyik idős testvérével, **Durkó Miklós**

bácsival beszélgettem, amelynek ötlete még a 90. születésnapján fogalmazódott meg bennem. Kihívás volt számomra a cikk összeállítása a lap kereteit is figyelembe véve, mert Miklós bácsi több óranyi történetet mesélt az életéből, és néhány oldal jegyzetet is átadott nekem. Megoldásként azt találtam, hogy javasolom a vele való személyes beszélgetést másoknak is, tanulva a bölcsességéből és élettapasztalatából.

1. Miklós bácsi, sokat készült erre a beszélgetésünkre lelkiileg és jegyzetekkel is. Általában az életében hogyan készült egy nehéz vagy fontos eseményre, ha tudott róla előzetesen?

Két oldala van: az egyik a gyakorlati tapasztalatok alkalmazása, a másik pedig Isten Lelke vezetésének az elfogadása. Tele is van az ember igével. Csodálatos bátorítás sugárzik az igeversekből arra, amit meg kell oldanunk. Nincs olyan élethelyzet, amire ne lenne bőven igénk. Ehhez kell az, hogy Őt kövessük, sugalmazza a Lélek. Van mindig antennánk az Isten Lelkére? Aláhúzogatom a Bibliában, ami aktuálisan épp szól hozzám. Ha látja az Úr az emberben az őszinte vágyat, örül ennek, és az ember biztos talál választ. Ezen bibliai igazságok megismerését és alkalmazását életem legfontosabb feladatának tartom. „Boldog ember az, aki (...) az Úr törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal.” (Zsolt 1,1-2)

2. Többek között a 90. születésnapja kapcsán terveztem a beszélgetést: milyen ezt megélni, milyen ajándék van ebben átvitt értelemben?

Most leginkább hálás vagyok, óriási kegyelmet láttam benne. Bár sokkal több lelki munkát tudtam volna végezni... Van még pótolnivalóm arra, hogy jól használjam az adottságaimat. Erre az Úr ad kegyelméből időt, én ezzel tartozom, és ez biztatás számomra. Az Úr türelmes irántam, hogy még élek és így bírom.

3. Hogy tudjuk használni a lelki adottságainkat?

Egy alkalommal étkezés után az történt, hogy befejező imát mondtam, majd egyik asztaltársam, egy istentagadó ember, meghatódva felállt és odajött hozzám. Egyik unokám menyegzőjén az étkezés előtt azt mondtam a násznépnek felállva: most forduljunk a Mindenhatóhoz, és adjunk hálát az ünnepeltekért. Utána legalább tizenöten odajöttek hozzám, hogy ők még nem hallottak ilyet. Akkor és ott Isten megadja a gondolatokat. Isten használni akar, ad erre alkalmat. Lelkiállapottal készülök, hogy meglegyen a kapcsolat az Úrral – ha nincs meg, akkor csak okoskodás lesz belőle. Más az, amikor tényleg Ő vezeti a gondolatokat és az elmét.

4. Mi az, ami a megtérése kapcsán ma is fontos üzenet, amit Isten ma is a szívére helyez?

Két megtérésem is volt, fantasztikus módon. 1997-ben volt az a csodálatos második alkalom, szilveszterkor. Mindenáron tudni akartam, megbocsátható-e a bűnöm – hajnalig ezzel foglalkoztam, nem aludtam. És akkor jött a jelzés, világosan, egyértelműen és tisztán, hogy van bocsánat. Erősen bennem volt az, aminek az alapjait fiatalkoromban leraktam. Annyira aktív voltam a gyülekezetben fiatalon, és ezek akkor felfrissültek és alkalmazni tudtam.

5. Mi az az igevers, ami aktuálisan Miklós bácsihoz szól, és különösen fontosnak tartja?

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16). Ez egy sarkcsillag az igeversek közül, és Spurgeon is azt tartotta, hogy több embert vezetett üdvösségre, mint bármely más igevers.

És a szokásos utóirat a részemről: a beszélgetések elolvasása után „szabad” (Katona testvér stílusában megfogalmazva) kedves reakciókkal, kérdésekkel vagy akár ebédmeghívással megkeresni az interjúalanyokat. ☺

Palotai Krisztina

Elköszönés

Kedves Testvérek, másfél éve írtam bemutatkozó levelet, és most szeretnék elköszönni. Nem végleg, csak egy időre, mivel családi elhatározással Szokolyára költöztünk. Nagyon hálás vagyok ezért az időszakért, amit itt tölthettem veletek. Sok bátorító, biztató igehirdetést hallottam, több testvért, családot közelebről is megismerhettem. Nagy öröm és áldás, ha az ember igazi hívő közösséget talál. Hiszem, hogy Szokolyán is így lesz. Nem könnyű a változtatás most sem, de hiszem, hogy Isten velem van, és nem egyedül kell megbirkózni a költözéssel járó nehézségekkel. Szeretném megköszönni a testvérek szeretetét, és kívánom Isten gazdag áldását a gyülekezet életére.

Testvéri szeretettel:

Frankóné Tisza Marianna

Állandó alkalmaink, kapcsolat

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órától (nyáron 18 órától)

Kiscsoportos bibliatanulmányozás /MKBK/: vasárnap 9 órától (nyáron 9:30-tól közös imaóra)

Bibliaóra: csütörtök 18:30

Ifjúság bibliaóra: péntek 18:00

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt

Énekóra: csütörtök 19:30, vasárnap 18:30 (nyáron szünetel)

Baba-mama kör: minden páros hét szerdáján

Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő hétfő 17:00

Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58.
(Ady E. u. - János u. sarok)

Lelkipásztor: **Katona Béla**
Telefon: 06-20-449-0458

Gondnok: **Horváthné Császár Márta**
Telefon: 284-4604

Következő lapzártá: augusztus 24.

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Simon Lídia simonlidia72@gmail.com

Gyülekezet honlapja: www.pbgy.hu